

faa stor Sikkerhed som deres Kolleger i en tjenende Stilling, — særlig maaatte der vel ikke være Noget i Veien derfor, naar de ogsaa underkastede sig en Edsfæstelse. — Der er en anden Betragtning, som er nærliggende, men som allerede er berørt af den ærede foregaaende Taler, nemlig den, jeg tør ikke sige Modsigelse, men den dog for en Lægmand mindre forstaaelige Uoverensstemmelse, der findes mellem § 1 og § 17. Der findes nemlig i § 1 opregnet blandt den Masse Stoffer, der maa henregnes til Gifte, og hvortil Handelsberettigelse kun kan tilkomme Apothekere, Grosserere osv., saadanne forholdsvis mere uskyldige Stoffer som Kævelager, Melbrøje og narkotiske Plantedele, medens der i § 17, der saavidt jeg skjønner, frigiver ethvert deromhandlet Stof, findes saadanne Stoffer som Svovlsyre, Vitriol, Spansgrønt og Karbolsyre. Nutidens Karbolsyre-Dramaer synes at indeholde en ikke ringe Opfordring til at være i alt Fald varsummere lige overfor Salget og Forhandlingen af Karbol end overfor Forhandlingen af de forholdsvis temmelig uskyldige narkotiske Plantedele. Jeg kan derfor ikke Andet end ganske slutte mig til den foregaaende ærede Taler i, at der vistnok trænges til en noget anden Klassifikation af de for Sundheden farlige Giftstoffer, som omhandles i §§ 1 og 17. Paa den anden Side kan jeg, naar jeg ser paa enkelte af disse Stoffer, som indeholdes i § 17, og hvis Handel er fri, ikke skjønne Andet, end at man, naar der tages de Raateler, at det kun bliver farmaceutiske Kandidater, der tilmed, om man vil, skulle være edsfæstede, ogsaa kunde tillade disse Forhandlingen af de i § 1 omhandlede Stoffer. Jeg bevæger mig imidlertid her paa et Omraade, hvor jeg er saa lidet kjendt, at jeg ikke tør drifte mig til at vove nogen bestemt Paastand i saa Henseende. Jeg skal kun slutte, som jeg begyndte, med, at her er et Punkt i Lovforslaget, overfor hvilket jeg staar tvivlende, og jeg har troet at burde henlede Opmærksomheden derpaa, og at burde henstille det til Justitsministerens og et eventuelt Udvalgs velvillige Overveielse, om der ikke deri burde gjøres en Forandring.

J. Bedersen: Det ærede Medlem for 1ste Kred (Magen) indledede sine Bemærkninger med, at man i dette Lovforslag atter havde et af disse ulykkelige Offre for Oppositionslysten. Jeg vil dertil bemærke, at der kan være adskillige Grunde til, at et Lovforslag ikke føres igjennem. Det føres ikke igjennem, naar man har en bestemt Villie til ikke at ville have det, men det kan

ogsaa blive standset af den Grund, at der er en meget stor Uoverensstemmelse om det, og jeg tror i hvert Fald, at det vil være mindre retledende, dersom man i al Almindelighed vil sige om alle gamle Forslag, der maaske endog gjentagne Gange have været forelagte til Forhandling uden at være gennemførte, at de er Offre for en Oppositionslyst. Jeg har i sin Tid været Medlem af et Udvalg i det andet Thing, som behandlede dette Forslag, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der ikke i det Udvalg fra nogen Side, hverken fra Høire eller Venstre, var megen Sympathi for Lovforslaget i den Stikelse, hvori det forelaa. Sympathien var endog ogsaa saa ringe, at man ikke nærede nogen Forventning om, at der skulde kunne opnaaes Nogetsomhelst, dersom man førte det videre; om det desuagtet kunde have ladet sig gjøre, dersom det var ført videre, skal jeg naturligvis ikke kunne sige. — Efter de Bemærkninger, der ere faldne fra de to ærede Talere, antager jeg, at Lovforslaget vil blive gjort til Gjenstand for Prøvelse i et Udvalg, og det vil jeg ogsaa anse for meget hensigtsmæssigt, idet det ikke foreligger ganske i samme Stikelse, i hvilken det i sin Tid blev vedtaget her i dette Thing. Det er snart længe siden, at det blev forhandlet, Thinget er delvis blevet fornyet siden den Tid, og det er jo ogsaa sandsynligt, at enkelte Medlemmer kunne have ændret deres Opfattelse paa enkelte Punkter og nu være tilbøjelige til at gaa ind paa Endringer, og saadanne antager jeg i alt Fald ville være nødvendige, dersom det skal lykkes denne Gang at føre Lovforslaget igjennem. Skal der overhovedet gives nye Regler for dette Forhold, hvilket maaske kan være hensigtsmæssigt, maa Formaålet ganske vist være at firkte Publikum mod den Fare, som kunde opstaa ved Uagtsomhed og Misbrug paa dette Omraade, men paa den anden Side mener jeg rigtigst ogsaa, at man skal lægge Handelen med Giftstoffer saa faa Hindringer i Veien som vel muligt. Der er jo store Mæsker af disse Stoffer, navnlig Arsen, Antimon, Kviksølvforbindelser, Chalkalium osv., der have meget stor teknisk Anvendelse, og det vilde være til Bespær for Publikum, til Jorddyrelse af Baren og en Uret mod andre Handlende, dersom man saagodt som giver Apothekerne Eneret til at forhandle disse Stoffer. Og det gjør man jo næsten efter Forslagets § 4. Efter dette maa jo kun foruden Apothekerne, Grosserere og Kjøbmænd, der ikke have Smaahandel, og Fabrikanter, der selv fabrikere Gistene, forhandle disse, og de to sidste Arter af Handlende maa endda kun sælge i Partier paa